
Vlčí pramen – Souboj

Pekelný pes, to monstrum z nočních můr žíznicí po krvi, bylo skutečné. Přišlo si pro ni. Přišlo si pro Katelyn Mc-Brideovou a chystalo se ji roztrhat na kusy, než je oba pohltil plameny.

Vlčí zátoku, území Gaudinovy smečky, už stravoval rozsáhlý požár. Na pozadí ohnivé stěny se zvedla tahle příšera v celé své neskutečné síle. Cenila zuby a z rudých očí jí stoupal dým. Katelyn na jeden krátký okamžik ztuhla hrůzou.

Pak vykřikla, obluda se odrazila a Kat se instinktivně stočila stranou do klubička. Netvor s mocným žuchnutím přistál vedle ní, až Katelyn zadrncely zuby. Skočila do blízkého křoví a začala šátrat kolem sebe. Ostré větévky a kůra jí drásaly ruce a zachytávaly se jí do světlých vlasů. Keře se zachvěly, jak se Pekelný pes vrhl za ní, ale Kat potlačila paniku, zvedla ruce a snažila se nahmátnout silnou větev nebo liánu.

Obluda teď nevydávala žádný zvuk – což byla jedna z jejích zbraní: čím blíží se dostala, tím méně byla slyšet. Jen její vlhký, horký dech Kat jasně cítila na tváři, a to ji nutilo jednat rychleji. Nahmátla silný provazec španělského mechu, sevřela ho v jedné, pak i ve druhé ruce a vyhodila nohy nahoru. Léta gymnastického tréninku se aspoň takhle vyplatila. Rychle se snažila vyšplhat co nejvýš.

Dech obludy teď ucítila na zádech, a tak se prudce zhloupila dozadu a kopl za sebe těžkými botami. Podrážky něco zasáhly. *Zuby!* Potlačila pud sebezáchovy a ještě několikrát do té hroživé tlamy kopl, jak nejsilněji dokázala.

Tolik se tehle příšery bála, tak často slyšela její šepot v lese a její kroky ve snu. A teď byla tady, teď skutečně přišla.

A chtěla ji zabít.

„Ne!“ zaječela Kate. „Nic jsem neudělala! Nezasloužím si to! Jdi pryč!“

Liána v její ruce povolila a Kate se prudce propadla asi o metr níž. Ztratila rovnováhu a svalila se na záda do křoví. V šoku se nadechla, připravená čelit bolesti, až se do ní zahryznou smrtící tesáky.

Ale větve keřů v blízkosti se zachvěly, jak se od ní monstrem vzdalovalo. Pekelný pes odcházel.

Zvedla se a dala se na útek, protože stromy kolem už explodovaly v ohni jako bomby. Jen stěží uhýbala běsnícím plamenům. Dubový louisianský les se změnil v oranžové peklo. Její zvířecí smysly se náhle probudily, a tak se rozhlédla vlčíma očima. Její bohužel až příliš lidské nohy ale klopýtaly na doutnajících kořenech a jiskřících větvích padajících na zem. S každým vydechnutím se slyšela volat: *Utíkej, utíkej!*

Ten den se zúčastnila bitvy dvou smeček a její klan skončil neslavně. Proradní Gaudinovi otrávil stříbrem vodu v bažině a pak zapálili vyschlý mech a cypřiše kolem. Jejich rivalové, Fennerův klan z Wolf Springs, se pak jeden po druhém hroutili v agónii, jak jim výpary ze stříbra leptaly plíce a devasovaly těla.

Katelyn se musela do bitvy zapojit, jinak by ji prostě zadávali. Když ale po měsících v pozici nováčka získala ve smečce vyšší postavení, postupně jí přestávali vyhrožovat.

Ukázalo se totiž, že je jediným známým vlkodlakem, který je imunní vůči stříbru. Ani rozpuštěné ve vodě jí nijak neublížilo.

Přesto teď byla na útěku a pokoušela se dostat co nejdál jak od Pekelného psa, tak od Fennerových, kteří v rychlosti naskakovali do aut a chtěli se stáhnout zpět na své území. Jistě jí začnou brzy hledat. Od chvíle, kdy ji v lese pokousal vlkodlak a proměnil ji z obyčejné holky v měnicí se šelmu, ji smečka považovala za hrozbu pro bezpečnost celé rodiny. Teprve když pochopili, že odolává stříbru, si na ni a na její výjimečnost začal každý dělat nároky.

Ale ne, ona se jejich pěšákem nestane. Ani rukojmím nebo vězněm. Teď měla šanci se osvobodit – tedy pokud uteče Pekelnému psu, který snad neměl důvod jí ubližovat. Fennerovi tvrdili, že Pekelný pes je jen mýtus, který má udržet děti a pověřivé vlky v poslušnosti, a podle pověsti prý zabíjí jen ty, kdo poruší zákon smečky.

Ona zákon neporušila, a přesto byl Pekelný pes tady.

„Kat!“ ozvalo se náhle. A byla to Cordelia.

„Cordelie, uteč! Je tady Pekelný pes!“ vykřikla Katelyn z plných plic, ale vzápětí zaslechla rozčilené zavrčení vlkodlaka.

Otočila se a na nedaleké mýtině osvětlené měsícem zahlédla několik siluet. Asi dva a půl metru vysoký Pekelný pes se tyčil nad přikrčeným vlkodlakem. Pak Katelyn uviděla Cordelii, jak k ní běží a drží v ruce cosi, co se zachytává za keře a zpomaluje ji. Pekelný pes právě máchl tlapou, vlkodlak se odrazil a zaútočil na něj. Obr ho ale odhodil jako peříčko.

„Honem!“ vykřikla Kat v obavách o Cordelii, rozběhla se k ní a pak ji chytila do náruče. Potom se obě k Pekelnému psu otočily čelem.

„Nech nás na pokoji!“ křikla Kat.

Obluda si ale k jejímu úžasu sedla na zadní, a tak si ji mohly lépe prohlédnout. A nebyl to hezký pohled, protože žádný z obrazů, které Kat dosud viděla, ošklivost Pekelného psa dostatečně nevystihl. Vypadal, jako by byl sešitý z několika psů, vlků a hyen. Mhouřil rudé oči a v placaté tlamě se mu leskly ostré tesáky. Když funěl, vydechoval oblaka kouře, a drsná srst na jeho zkroucené šíji působila jako stojací obojek. Přední nohy měl křivé, jakoby zdeformované, zakončené obřími tlapami s mohutnými drápy. Naklonil hlavu ke straně a zvláště se na Kat zadíval. Ta se postavila před kamarádku a zašeptala:

„Cordelie, uteč!“

„Ach můj bože,“ vydechla Cordelia a pevně stiskla Katinu ruku. „Bože můj.“

Pekelný pes na ně dál nehybně zíral. Kat se rozhlédla po možné únikové cestě a všimla si, že mezi stromy několik desítek metrů dál stále hoří oheň.

Bestie před ní ale jako by na žádné nebezpečí nedbala a jen tiše, skoro radostně zavrčela, jako by se těšila na novou kořist.

Katelyn se bála i nadechnout. Cítila, jak jí tuhne tvář a jak se jí ježí chloupky na krku. Proč si jí tak dlouho prohlíží? Vždyť je o tolik větší a mohl by ji slupnout jako malinu.

„Kat,“ připomněla se Cordelia, ale Katino sotva slyšitelné ššť ji umlčelo.

Pak ta věc zamrkala a Kat náhle osvítila myšlenka:

Co když je to někdo, koho znám?

Olízla si suché rty a promluvila: „Haló? Ahoj.“

„Co to děláš?“ zašeptala Cordelia rozčileně, ale Kat ji zase utišila.

Pekelný pes se pohnul kupředu a Kat prudce ustoupila, až narazila do kamarádky. Cordelia se jí vysmekla a postavila se vedle ní. Třásla se po celém těle, ale statečně vystrčila bradu, připravená čelit nejhoršímu.

A teď to přijde, pomyslela si Katelyn.

Jenže Pekelný pes se ve zlomku vteřiny otočil a skoro neslyšně zmizel mezi stromy.

Pak korunami otřáslo strašlivé zavytí, které Kat proniklo až do morku kostí. Dívky ještě pár sekund zůstaly v šoku stát, potom si Katelyn zhluboka vydechla.

„Bože,“ ozvala s Cordelia, „prostě jen... bože.“ Věc, co držela v ruce, byla plynová maska. „Na,“ podávala ji Kat, „vzduch je plný výparů stříbra. Jean-Luc bohužel spadl do bažiny a...“

Katelyn ji zarazila. „Nech si ji pro sebe.“

„Ne,“ přela se Cordelia, ale Kat ji popadla za ruku a vlekla za sebou. Přes tesklivou měsíční tvář nad nimi se valila oblaka jedovatého dýmu. Dívky doběhly pod stromy, které jim na chvíli poskytly úkryt, a snažily se popadnout dech. Katelyn se znovu pokusila přimět Cordelii, aby si nasadila masku, ale ta jen zavrtěla hlavou. Pak ztuhla, protože si vzpomněla na vlkodlaka, který se na mýtině pokusil Cordelii bránit před Pekelným psem. Vždyť mohl být stále naživu.

„Kdo se ho kvůli tobě pokusil zastavit?“ zeptala se. „Musíme ho najít.“

Cordelia vykulila modré oči a pak zavrtěla hlavou.

„Nedělal to proto, že by mi opravdu *chtěl* zachránit život,“ odpověděla. „To byl jen instinkt, povinná loajalita. Jsem přece družka jeho alfa vůdce. Nemohl si pomoci.“

Katelyn ve smečce Fennerů nic takového nepozorovala. Tam si všichni jen vyhrožovali. Štvali se navzájem proti sobě ve snaze něco získat a postoupit výš. Soudržnost neexistovala i proto, že jejich vůdce Lee Fenner přicházel o rozum. V tu chvíli jako by Kat na tváři znovu ucítila krev Quentina Lloyda, kterého Lee zabil jen proto, že zpochybnil jeho autoritu a vyzval ho na souboj – a Kat ho k tomu bohužel popostrčila, aby si zachránila život. Ne, v jejím klanu už loajalitu neznali.

Cordelia se stále vystrašeně rozhlížela a vzdychala. Katelyn si náhle uvědomila, že kamarádka ještě neví, co se stalo s jejím otcem Leem. Odešla totiž z domu a utekla ke Gaudinovým, když ji otec zapudil pro porušení zlatého pravidla smečky. Tehdy se pokusila chránit Kat, kterou v lese kousl vlkodlak, a prozradila jí tajemství, aniž se předtím svěřila otcí. Draze zaplatila – musela se provdat za Doma, alfa vůdce nepřátelených Gaudinů.

„Kat,“ ozvala se teď a zamračila se na měsíc, „musíme zmizet. Oheň se rychle šíří a Dom mě určitě nechal hledat. A ty jsi oficiálně nepřítel, patříš k Fennerům, takže...“

„Ale my to nevíme,“ přerušila ji Kat, „nevíme, kdo mě pokousal.“

„I tak, Fennerovi tě přijali mezi sebe...“

„Ale tebe vyhnali. A mně od té chvíle vyhrožovali smrtí snad každý den.“

„Tak proč jsi neodešla se mnou, když jsem tě prosila?“ Cordelia se zatvářila ublíženě. „A nezačínej o tom, že jsi musela chránit dědečka. Vždyť to on tě donutil se sem přestěhovat, ale roky předtím jsi ho neviděla.“

A to si navíc myslím, že zabil mého otce, protože zjistil, že je vlkodlak. A že o tom maminka věděla.

Musela náhle vypadat jako na omdlení, protože jí Cordelia znovu strčila masku do ruky.

„Krucí, Kat, vezmi si to! Byla jsi vystavená stříbru.“

Katelyn masku nepotřebovala, což byla další věc, o které Cordelii neřekla. Teď uvažovala, jestli by to kamarádka neprozradila manželovi už jen kvůli oné povinné loajalitě. Koho by volila, kdyby musela? Katelyn, anebo Domini-ka? Kat by pro Cordelii udělala téměř vše, aby jí pomohla.

Jen nedokázala odejít z Wolf Springs spolu s ní. A teď nemohla nechat vlkodlaka od Gaudinů jen tak zemřít.

„Zůstaň tady,“ zašeptala, „půjdu se po něm podívat.“

Než ji Cordelia mohla zastavit, přikrčila se a vyběhla z jejich úkrytu. Její vlčí smysly ještě nefungovaly, a tak si náhle připadala docela bezmocná. Rozhlédla se, nasála vzduch, ale cítila jen půdu, rostliny a kouř.

A pak taky něco mrtvého.

To ale neznamenal, že jde o Gaudina. Les byl v plamenech a jistě v něm muselo zahynout mnoho zvířat.

Kat se plížila mezi keři a stromy k místu, odkud vycházel ten pach. Natáhla ruku a dotkla se čísi vlhké, lepkavé tváře.

Z nosu nevycházel dech. Ucukla tedy a zkoušela nahmatat krční tepnu. Bohužel si přitom vzpomněla, jak s Trickem v lese našli zohavenou, roztrhanou mrtvolu...

Žádný pulz.

Vtom nablízku křupla větvička a ozvalo se vrčení, které už dobře znala. Pekelný pes.

Stále jsem tady.